

KONTROLLERA ATT DIN ADRESS ÄR KORREKT

Om inte – meddela ändringen här intill.
 Klipp ur hela överdelen inkl. din gamla adress och sänd den till Holmen Insikt, Box 5407, 114 84 Stockholm.

Bostadsadress:

Postnummer:

Postadress:

POSTTIDNING B

Holmen AB,
Box 5407, 114 84 Stockholm

Tullan Willén, systemutvecklare på Bravikens dataavdelning och ledamot i Insikts redaktionsråd, har varit på en spännande resa i Afrika. Här berättar hon en del om sitt äventyr. Har du också varit med om något utöver det vanliga? Skriv gärna ned dina minnen och skicka till Insikt tillsammans med en eller ett par bilder.

Mitt äventyr

Nu när barnen är utflugna har jag äntligen fått möjlighet att göra några längre resor ut i världen. I januari åkte jag med reseföretaget Läs och Res till Tanzania. Jag valde Läs och Res för att de har en lång tradition av att vara nära naturen och lokalbefolkningen i det besökta landet.

På toppen av Kilimanjaro. Tullan i mitten i röd jacka tillsammans med några resekamrater.

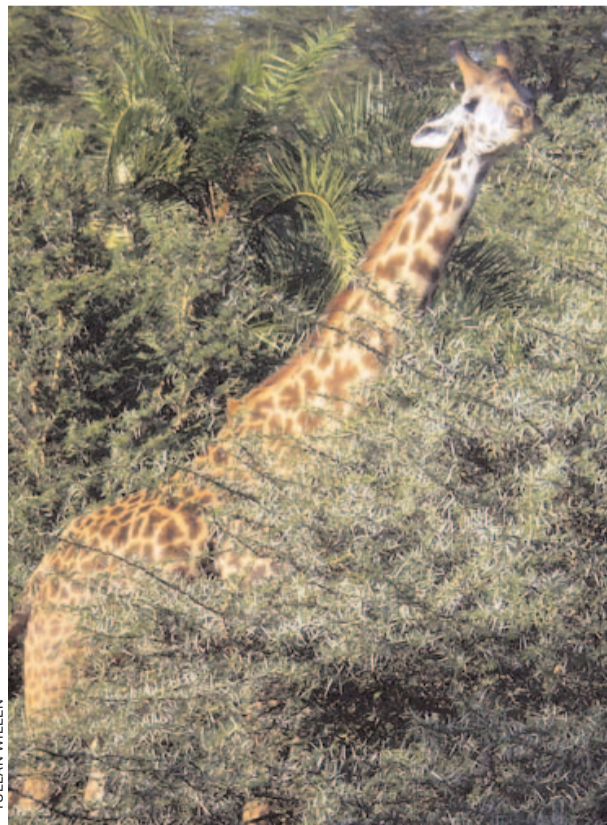
OKÄND TYSK TURIST

Tuff vandring till kall topp

Vår reseledare Hamisi Gyori är expert på träd. I vanliga fall jobbar han för den tanzaniska staten på avdelningen för skogsvård. Hans största intresse är att skydda regnskogen från olaglig avverkning. Det är mycket svårt att kontrollera de privata skogsägarna, säger han.

När jag en dag köper The Guardian ser jag att den är tryckt i Tanzania. Hamisi berättar att staten

I Afrika är det lätt att komma nära de vilda djuren. Giraffen betar på ett Acaciaträd.

TULLAN WILLEN

även äger ett massa- och pappersbruk. Råvaran är framför allt cypress (*cupressus lucitanica*) och olika sorters barrträd. Tanzania har Afrikas största plantering av träd för massa- och papperstillverkning.

Det finns en otrolig mängd arter av Akacia. Några av dem försöker vi lära oss känna igen under den tuffa vandringsturen i väglöst massailand. Det är en fyra dagars vandring som är ett äventyr i sig. Med åsnor som bärare, minimalt med vatten, en mycket het sol och utan att stöta på några andra vita.

Snabba bärare

Vandringen uppför Kilimanjaro var annorlunda. Där var vi långt ifrån de enda turisterna. Det märktes mest vid startplatsen där människor från många länder samlades. Hela arrangementet var en upplevelse i sig. Vårt sällskap av tretton svenskar utökades nu med fem bergsguider, två kockar och tjugosex bärare. Min bärare hette Leon. Varje dag på vandringen gick bärarna om oss. När vi kom fram till nästa camp hade de satt upp tälten och lämnade över vår packning. Vi fick sitta på pallar runt ett bord i mattältet och äta fräsch mat lagad på fotogenkök. Allt hade burits upp av bärarna, och vi mädde som kungar. Eller koloniserare, tänkte jag ofta. Men å andra sidan skapade vi arbetstillfällen och inkomst för ganska många personer.

Själva gick vi otroligt långsamt. Det är det som är knepet för att man inte ska få höjdsjuka. Man ska gå långsamt och ta många dagar på sig. Vi gick genom bergregnskog, alpint hedlandskap och lavaöken. Den sista biten var tuffast. Vi fick bara sova några timmar i toppläget Barafu i fem graders kyla. Halv tolv gick vi upp, och vid midnatt började den sju timmar långa vandringen till toppen, 5 895 m ö h. Där var det snö, sol och runt 15 grader kallt.

Ingen anledning att oroas

Vi umgås med våra bergsguider i nästan en vecka. Det finns aldrig anledning till oro. Om något problem uppstår så går det att lösa. De lär oss några viktiga fraser på swahili. Om någon säger "Mambo?" ska man svara "Poa kama ndizi!". Det betyder "Hur är läget?" respektive "Soft som en banan!"

Det säger något om inställningen till livet i detta fredliga land. Under min korta vistelse slås jag gång på gång av hur okomplicerat livet kan vara. Det verkar vara mest en fråga om attityd.

På den långa bussresan mellan Moshi och Dar Es Salaam råkar jag i samtal med kvinnan i sätet bredvid. Vi talar länge om det fridsamma folket i Tanzania.

"Jag har tänkt på att de allra äldsta fynden av människorasen finns här", säger jag. "Det här är mänsklighetens vagga. Och varför uppstod människan just här? För att det var mest gynnsamt här, naturligtvis!"

Planerar aldrig

"Ja vi behöver inte bekymra oss om nånting", fortsätter min nya bekantskap, "och vi planerar aldrig, 'we never plan!' Om jag bjuder in två personer på kalas så lagar jag mat till tio, och så kommer det tjugo! Alla som vill får komma! Och nästa dag ser jag att det inte finns någon mat hemma. Men det finns väl alltid någon mango man kan hitta!"

"Det måste vara så det är meningen att vi ska leva", säger jag. "Ni som lever här utgör ju originalet! Alla vi andra är ju bara avarter! Vi borde kallas avfärgade."

Min vän håller med. Så är det! "Så kom tillbaka då", säger hon. Till mänsklighetens vagga. Till livets originalmodell. "Come back!"

Jag överväger fortfarande hennes förslag. □

TEXT: TULLAN WILLEN